

**УХВАЛА
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про закриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 54, частини дев'ятої статті 56 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII

Київ
27 червня 2023 року
№ 12-уп/2023

Справа № 1-116/2019(2691/19)

Велика палата Конституційного Суду України у складі:

Головатий Сергій Петрович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович,
Грищук Оксана Вікторівна,
Кичун Віктор Іванович,
Колісник Віктор Павлович,
Кривенко Віктор Васильович,
Лемак Василь Васильович,
Мойсик Володимир Романович,
Первомайський Олег Олексійович,
Петришин Олександр Віталійович,
Совгіря Ольга Володимирівна,
Філюк Петро Тодосьович (доповідач),
Юровська Галина Валентинівна,

розглянула на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 54, частини дев'ятої статті 56 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545).

Заслухавши суддю-доповідача Філюка П.Т. та дослідивши матеріали справи, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційне подання – 51 народний депутат України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати друге речення частини четвертої статті 54, частину дев'яту статті 56 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон) такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними).

Відповідно до оспорюваних положень Закону „перебуваючи на посаді, суддя не може бути кандидатом на виборні посади в органах державної влади (крім судової) та органах місцевого самоврядування, а також брати участь у передвиборчій агітації“ (друге речення частини четвертої статті 54); „суддя до звільнення з посади або припинення його повноважень не може бути нагороджений державними нагородами, а також будь-якими іншими нагородами, відзнаками, грамотами. Суддя може бути нагороджений державними нагородами лише за проявлену ним особисту мужність і героїзм в умовах, пов'язаних із ризиком для життя“ (частина дев'ята статті 56).

На думку авторів клопотання, друге речення частини четвертої статті 54 Закону суперечить статтям 8, 22, 24, 38, 64, 127 Конституції України, а частина дев'ята статті 56 Закону – її статтям 1, 8, 9, 21, 22, 23, 24, 92.

2. Велика палата Конституційного Суду України, розглянувши матеріали справи, дійшла таких висновків.

Згідно з частиною третьою статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ „у конституційному поданні щодо конституційності акта (його окремих положень) зазначаються акт (його конкретні положення), що належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити акт (його окремі положення), а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень)“.

2.1. Суб'єкт права на конституційне подання, аргументуючи свої твердження щодо неконституційності другого речення частини четвертої статті 54 Закону, дійшов висновку, що між Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод (1950 р.), Конституцією України, „виборчими законами України“ та цим положенням Закону „існує колізія, яка повинна бути ліквідована на користь основоположного права судді як людини“.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що відповідно до змісту Конституції України та Закону України „Про Конституційний Суд України“ питання внесення змін до нормативних актів, заповнення прогалин, усунення суперечностей і колізій між законами та іншими нормативними актами не є компетенцією Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 6 червня 2000 року № 39-у/2000, від 27 грудня 2001 року № 47-у/2001, від 13 жовтня 2005 року № 39-у/2005, від 30 листопада 2006 року № 14-у/2006, від 23 вересня 2008 року № 43-у/2008, від 3 березня 2009 року № 12-у/2009, ухвала Великої палати Конституційного Суду України від 29 серпня 2018 року № 50-у/2018).

2.2. Аргументація народних депутатів України щодо неконституційності частини дев'ятої статті 56 Закону зводиться до цитувань та посилань на окремі положення Конституції України, на юридичні позиції Конституційного Суду України, закони України, міжнародні акти, практику Європейського суду з прав людини, а також на Кодекс суддівської етики, затверджений XI черговим з'їздом суддів України 22 лютого 2013 року.

Конституційний Суд України у низці рішень зазначав, що цитування нормативних актів без належної аргументації невідповідності Конституції України оспорюваного акта (його окремих положень) не є обґрунтуванням тверджень щодо його (їх) неконституційності (Ухвала Конституційного Суду України від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої плати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018,

від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 30 травня 2018 року № 25-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 5 червня 2018 року № 31-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018, від 13 червня 2018 року № 37-у/2018, від 20 червня 2018 року № 40-у/2018, від 10 липня 2018 року № 43-у/2018, від 20 вересня 2018 року № 53-у/2018, від 19 березня 2019 року № 11-у/2019, від 18 квітня 2019 року № 18-у/2019, від 9 липня 2019 року № 28-у/2019, від 26 вересня 2019 року № 36-у/2019, від 10 жовтня 2019 року № 45-у/2019).

3. Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ Велика палата Конституційного Суду України закриває конституційне провадження у справі, якщо під час пленарного засідання будуть виявлені підстави для цього (частина четверта статті 63); за статтею 62 такими підставами, зокрема, є неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційному поданні (пункт 2), та невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом (пункт 3).

З огляду на зазначене Велика палата Конституційного Суду України дійшла висновку, що конституційне провадження в цій справі підлягає закриттю.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 35, 51, 52, 62, 63, 66, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 48, § 53 Регламенту Конституційного Суду України Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Закрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) другого речення частини четвертої статті 54 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII на підставі пункту 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України

питань, порушених у конституційному поданні; частини дев'ятої статті 56 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ухвала Великої палати Конституційного Суду України є остаточною.

**ВЕЛИКА ПАЛАТА
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**